

[Leif Hermann]

Jeg skal ikke genoptage diskussionen med hr. Arne Bjerregaard fra forespørgselsdebatten den 18. november, blot myrde hr. Arne Bjerregaards ærteeksempel. Det er et eksempel, som fremtrædende folk inden for landbruget har rejst land og rige rundt med, og på overheadprojektorer og andet har de vist, at hvis man laver en begrænsning i kunstgødningsforbruget, så vil udvaskningen stige, hvis man putter ærter ind. Man har med vilje valgt et sædskifte, hvor der ikke har været ærter før, og så putter man ærter ind. Dertil kommer så, at den fidus kun går én gang. Endelig kommer dertil, at de landbrugere, jeg har talt med – det er navnlig i Vestjylland – bruger ærter, i det omfang det overhovedet er afgrødemæssigt muligt at bruge ærter, bl.a. som forfrugt for hvede.

(Kort bemærkning).

Løvig Simonsen (S):

For nu ikke at provokere hr. Arne Bjerregaard til at bestige Folketingets talerstol lige så ofte som under sidste debat skal jeg henvise til rapporten fra Jordbrugsøkonomisk Institut, hvor Arne Larsen ganske klart har redegjort for en sammenkædning af det, vi kalder kvotaordninger, og afgifter.

Endelig vil jeg gerne slå noget fast, for at det ikke skal misforstås, idet det jo ligesom er blevet tilkendegivet fra landbruget, at nu skulle det straffes med en afgift. Det, vi foreslår, er jo ikke en afgift, der går i statskassen – det kan jeg da godt forstå regeringen normalt regner med, for det holder den jo så meget af – nej, det er en afgift, der går tilbage til landbruget til strukturtiltag og til klarlægelse af nogle af de problemer, man får ved at overholde de reduktioner, der skal til. Derfor, hr. Arne Bjerregaard, synes jeg, at vi i hvert fald skulle have afklaret de ting her og nu.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KRF):

Jeg skal søge at undgå de 18 gange denne gang, men det kan jo blive nødvendigt, når man hele tiden går uden om problemet.

Man ændrer ikke udledningen ved at reducere handelsgødningsforbruget, hvis man ikke samtidig bestemmer, hvilke afgrøder landmanden skal dyrke. Jeg må gentage: det

er da klart, at landmanden i en økonomisk trængt situation og miljømæssigt trængt af dette Ting nødvendigvis må gå over til afgrøder, som kan kompensere for det forbrug, som man ikke må have, og derved vil udledningen være den samme. Det må være det spørgsmål, man skal gå ind i, hvis man vil ind i en saglig debat om selve udledningen og ikke bare om afgiften.

Ahlmann-Ohlsen (KF):

Folketinget reagerede politisk, da der igen blev konstateret fiskedød i Kattegat. Allerede den 22. oktober sidste år havde regeringen en aktionsplan klar. Den blev som bekendt diskuteret her i Folketinget under en lang folketingsdebat den 18. november 1986. Et folketingsflertal vedtog da en dagsorden, der pålagde regeringen at fremlægge en samlet plan, der betyder, at udledningen af kvælstof reduceres med 50 pct. og udledningen af fosfor med 80 pct. inden for en 3-års periode. Denne plan modtog Folketinget så den 31. januar i år.

Da et folketingsflertal vedtog den radikale dagsorden, var der ingen, der regnede den kommende opgave for særlig let, men opgaven blev løst, og den blev løst til tiden. Hvorfor har der da været så megen politisk interesse om denne plan?

Det har der nok af flere grunde. Den første grund er, at vælgerne reelt ønsker, at politikerne aktivt gør noget for at forbedre vort havmiljø. Den anden grund er selvfølgelig, at der er meget store erhvervsinteresser knyttet til planen. Planen koster erhvervslivet, landbruget og kommunerne penge, og dermed skal der omstilles overalt. Og den tredje grund kunne være den, at der er stærkt delte meninger om en række af miljøproblemerne blandt vore eksperter. De tre grunde tilsammen skaber naturligt nok en offentlig debat.

Når der er tvivl om et vigtigt og interessant spørgsmål, må det indbyde til en bred vifte af forklaringer på problemerne. Debatten har så at sige haft to holdepunkter. Det ene, kunne man sige, er: vi skal ikke gribe ind, før vi sort på hvidt har bevist, hvordan alle sammenhænge mellem fosforen og kvælstoffet er. Fulgte vi det råd, fik vi nok aldrig gjort noget, for vi ved, at på de naturvidenskabelige områder finder vi ikke de endelige